

## UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2019 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wpłynęła skarga Ł. W., datowana na dzień 19 czerwca 2019 r., na radcę prawną K. D., w treści której skarżący zarzucił radcy prawnej naruszenie zasad etyki wykonywania zawodu, przede wszystkim naruszenie art. 3 ust. 1, art. 6, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i ust. 2, art. 38 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 roku, poz. 75). W treści pisma skarżący przedstawił stan sprawy na jakim oparł swoje zarzuty, przede wszystkim wskazując, że radca prawna K. D. złożyła w dniu 2 kwietnia 2019 r. do (...) (...) (...) wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego, pracującemu w (...) (...) jako inspektor wojewódzki. Zdaniem skarżącego, powyższy wniosek opierał się na pomówieniach oraz miał być próbą wywarcia presji na nim jako na urzędniku rozstrzygającym sprawy będące w zasięgu zainteresowania radcy prawnej K. D.. Według skarżącego radca prawna K. D. twierdziła, że skarżący spotkał się z jednym z jej klientów - cudzoziemcem, któremu rzekomo przedstawił negatywną opinię na jej temat oraz o spółce (...) sp. z o.o. będącej jej pracodawcą, a także miał namówić jej klienta do wypowiedzenia pełnomocnictwa. Zdaniem skarżącego powyższe zdarzenia nie miały miejsca w rzeczywistości. W ocenie skarżącego, informacje zawarte w treści wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przedstawione przez radcę prawną K. D. naraziły skarżącego na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania przez niego stanowiska inspektora wojewódzkiego z racji tego, że z treścią pisma zapoznał się nie tylko dyrektor wydziału ale również kierownictwo oddziału, w którym skarżący pracuje. Radca prawna K. D. w wyżej wskazanym wniosku zarzuciła skarżącemu celowe przedłużanie postępowań i wzywanie do przedstawiania dokumentów, do których wcześniej nie było zastrzeżeń. S. wniosł o wymierzenie radcy prawnej K. D. kary dyscyplinarnej upomnienia oraz nagany. Do skargi została załączona kopia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego podpisana przez radcę prawną K. D..

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wszczęła dochodzenie (sygn. akt: R.D. 112/19) w sprawie możliwości dopuszczenia się przez radcę prawną K. D. przewinienia dyscyplinarnego.

W dniu 10 września 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. przesłuchała skarżącego w trakcie którego potwierdził, że jest pracownikiem (...) (...) – (...). Skarżący zeznał, że twierdzenia przedstawione przez radcę prawną K. D. (...) wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego nie są prawdziwe. Z treści zeznań wynika również, że skarżący nigdy nie spotkał się z klientem radcy prawnej K. D. i nie wyrażał o niej, jak również o jej pracodawcy negatywnych opinii. Skarżący stwierdził, że dokumenty których przedstawienia domagał się od radcy prawnej K. D. były w rozpatrywanej sprawie niezbędne do jej załatwienia, jednocześnie zaznaczając, że wynikało to z obowiązujących przepisów prawa tzn. art. 117 pkt 2) lit. c ustawy o cudzoziemcach. Zdaniem skarżącego radca prawna K. D. miała zabiegać o spotkanie ze skarżącym jednakże kiedy otrzymała taką możliwość nie stawiała się na spotkanie. W trakcie przesłuchania skarżący przedstawił także w jaki sposób doręczana jest do niego korespondencja służbowa i wskazał, że na dzień składania zeznań prowadził około 2000 (dwa tysiące) spraw, które załatwiane były według kolejności wpływu.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. przedstawiła radcy prawnej K. D. zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 13, art. 38 ust. 1 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., sprowadzający się do tego, że w piśmie z dnia 2 kwietnia 2019 r., datowanym na dzień 29 marca 2019 r., złożonym (...) (...) (...) przekroczyła granicę wolności słowa określonego rzeczową potrzebą, nie zachowała umiaru i taktu oraz przedstawiła ocenę osoby skarżącego, która mogła narazić go na utratę zaufania potrzebnego na zajmowanym przez niego stanowisku. Następnie, po ogłoszeniu zarzutu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchała obwinioną, która wyjaśniła, że

jej zdaniem swoimi wypowiedziami zawartymi w piśmie z dnia 29 marca 2019 r. nie przekroczyła granicy wolności słowa. Zaznaczyła, że nie była w stanie zweryfikować informacji przekazanych jej przez klienta ale skoro otrzymał on decyzję w tak krótkim czasie po swoim spotkaniu ze skarżącym to jego słowa muszą być zgodne z prawdą. Ponadto wyjaśniła, że wniosek w sprawie jej klienta został złożony na początku 2018 r., natomiast pierwsza informacja o stanie sprawy pojawiła się dopiero w styczniu 2019 r. Było to pierwsze wezwanie organu do dostarczenia dokumentów w toczącej się sprawie. W ocenie obwinionej sprawa była prowadzona zbyt długo przy jednoczesnym utrudnionym kontakcie z osobą prowadzącą postępowanie. Obwiniona oświadczyła, że oprócz sprawy skarżącego nigdy nie składała wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec urzędnika. Zdaniem obwinionej (...) wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego opisała to co zostało jej przedstawiane przez jej klienta.

W dniu 21 stycznia 2020 r. został przesłuchany w charakterze świadka M. K. pełniący funkcję wiceprezesa spółki (...) sp. z o.o., będącej pracodawcą obwinionej. Świadek zeznał, że sprawa prowadzona przez skarżącego dotyczyła wydania pozwolenia na pobyt czasowy w Polsce ich klienta A. F.. Potwierdził, że ich klient pewnego razu przyszedł do ich firmy i przekazał, że skarżący wyraził negatywną opinię o radcy prawnej K. D. oraz o spółce (...) sp. z o.o. dodając, że otrzymał informację, że jak wypowie obwinionej pełnomocnictwo to urzędnik prowadzący sprawę wyda decyzję w jego sprawie. Świadek zeznał, że klient otrzymał w krótkim czasie po wypowiedzeniu pełnomocnictwa decyzję organu oraz zażądał od spółki (...) sp. z o.o., zwrotu wpłaconych pieniędzy za usługę.

W dniu 20 lutego 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. przesłuchała w charakterze świadka A. F., klienta spółki (...) sp. z o.o. i mocodawcy radcy prawnej K. D. a zarazem strony postępowania administracyjnego o wydanie pozwolenia na pobyt czasowy w Polsce prowadzonego przez skarżącego. Świadek zeznał, że nigdy nie spotkał się ze skarżącym i nigdy z nim nie rozmawiał. Ponadto, świadek podkreślił, że radca prawna K. D. obiecała, że załatwi mu pozwolenie na pobyt w Polsce a w końcowym rezultacie zajął się sprawą (...) własnym zakresie. Nazwisko Ł. W. kojarzył z dokumentacją sprawy.

Postanowieniem z dnia 4 maja 2020 r. dochodzenie zostało umorzone. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. oceniła, że w świetle okoliczności sprawy zarzucane radcy prawnej K. D. przewinienie dyscyplinarne ma charakter mniejszej wagi, a co za tym wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego w przedmiotowej sprawie będzie udzielenie ostrzeżenia przez Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W..

W dniu 26 maja 2020 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęło odwołanie Ł. W. (data pisma 21 maja 2020 r.) na powyższe postanowienie o umorzeniu dochodzenia. Skarżący w treści uzasadnienia nie zgodził się ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. co do sposobu zakończenia dochodzenia wskazując normy prawne, których - zdaniem skarżącego - naruszenia dopuściła się radca prawna K. D.. S. zarzucił nietrafne zakwalifikowanie przewinienia dyscyplinarnego jako mniejszej wagi, brak odniesienia się do wszystkich zarzutów oraz "oparcie części postanowienia na zeznaniach świadka M. K., które są zupełnie niewiarygodne".

### ***Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:***

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznając odwołanie zgodził się z argumentacją Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W.. Postanowienie o umorzeniu dochodzenia wydane zostało zasadnie i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w związku z czym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego czynności przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w trakcie dochodzenia były adekwatne do przedmiotu postępowania, podczas którego przeprowadzono dowody osobowe, przesłuchano skarżącego, obwinioną, osobę uprawnioną do reprezentowania pracodawcy obwinionej oraz mocodawcę radcy prawnej K. D., który był stroną postępowania administracyjnego prowadzonego przez skarżącego.

Dokonano również analizy zebranych dokumentów w szczególności treści wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego złożonego przez radcę prawną K. D. oraz pisma z dnia 14 maja 2019 r. (...) (...) (...) (...) W.. Należy podkreślić, że zeznania świadka M. K. nie były jedynymi w sprawie na podstawie których została podjęta decyzja o umorzeniu dochodzenia. Dodatkowo, zdaniem sądu dyscyplinarnego brak podstaw do uznania zeznań M. K. za niewiarygodne.

Odnosząc się do zachowania radcy prawnej K. D. w kontekście treści wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego oraz zebranych dowodów, zachowanie to nie zasługuje na aprobatę sądu dyscyplinarnego. W tym zakresie sąd dyscyplinarny również zgadza się z Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego co do kwalifikacji prawnej zachowania obwinionej oraz oceny tego zachowania jako mającego charakter mniejszej wagi. Zachowanie radcy prawnej K. D. było sprzeczne z zasadami etyki radcy prawnego i naruszało godność wykonywania zawodu. Radca prawny, przygotowany teoretycznie i praktycznie do wykonywania funkcji profesjonalnego pełnomocnika, powinien opierać swoje wypowiedzi na każdym etapie postępowania, w tym dyscyplinarnego, na dokładnie sprawdzonych i rzetelnych informacjach, które można potwierdzić właściwymi dokumentami, czy też oświadczeniami. W treści wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego, radcy prawnej K. D. zabrakło oszczędności w formułowaniu ocen na temat skarżącego albowiem zeznania świadków, wyjaśnienia obwinionej oraz zebrana dokumentacja nie pozwalała na przedstawioną ocenę skarżącego zamieszczoną w piśmie złożonym (...) (...) (...) (...) W.. Nie bez znaczenia dla oceny zachowania radcy prawnej K. D. jest treść pisma z dnia 14 maja 2019 r., w którym (...) (...) (...) (...) W. w zasadzie uznał wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec skarżącego jako bezpodstawny jednocześnie opisując dokładnie czynności podejmowane przez skarżącego w prowadzonych przez niego postępowaniach administracyjnych będących przedmiotem zainteresowania radcy prawnej K. D..

Należy zaznaczyć, że kluczowym przepisem dla odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, że "Radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.". Ustawodawca przewidział za zachowania naruszające zasady etyki wykonywania zawodu radcy prawnego katalog kar dyscyplinarnych, jednakże poza tym katalogiem ustawodawca dopuścił także w określonych sytuacjach możliwość stosowania innego środka dyscyplinującego jakim jest ostrzeżenie Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych. Zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy o radcach prawnych „Jeżeli przewinienie dyscyplinarne jest mniejszej wagi albo w świetle okoliczności sprawy będzie to wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego lub aplikanta radcowskiego bez potrzeby wymierzenia kary dyscyplinarnej, dziekan rady okręgowej izby radców prawnych, na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, może poprzestać na udzieleniu ostrzeżenia radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu. Rzecznik dyscyplinarny może wystąpić z wnioskiem po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo o umorzeniu tego postępowania.". Z treści powyższej normy prawnej wynika, że środek ten może być stosowany między innymi w sprawach, w których przewinienie jest mniejszej wagi. Zważyć należy, że ustawodawca nie definiuje terminu „mniejszej wagi” odnośnie przewinień dyscyplinarnych radców prawnych, to zdaniem sądu dyscyplinarnego należy przyjąć, że jest to sytuacja, w której okoliczności sprawy odnoszone do czynu charakteryzują się występowaniem w przeważającej części elementów łagodzących, które sprawiają, że przewinienie dyscyplinarne nie jest na tyle szkodliwe, aby stosować zwykle zasady odpowiedzialności, w tym kary dyscyplinarne przewidziane za dane przewinienie.

Biorąc po uwagę wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, zdaniem sądu dyscyplinarnego w niniejszej sprawie występuje okoliczność „mniejszej wagi”, tym samym zastosowanie ostrzeżenia Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wobec radcy prawnej K. D. będzie w pełni adekwatnym środkiem dyscyplinującym.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zebrany materiał dowodowy pozwalał Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego na umorzenie dochodzenia.

O kosztach orzeczono jak w sentencji postanowienia zgodnie z art. 70<sup>6</sup> ust. 1 i ust. 2 ustawy o radcach prawnych, w związku z § 1 Uchwały Nr 86/ (...) z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.